

Dean

Dean is achttien en stormt na schooltijd niet naar zijn maten, zoals de doorsnee tiener. Nee, Dean snelt als de vliegende bliksem naar zijn zontje: 'Doodmoe thuiskomen na een drukke dag en Tuur vrolijk zien lachen... da's zo fijn!' Deze piepjonge papa met verrukkelijk veel vadergevoel vertelt ons zijn verhaal.

Dean: Natuurlijk was ik superblij, maar het voelde ook wel vreemd om op mijn zeventiende vader te worden. Toen ik Tuurtje voor het eerst mocht vastpakken, schrok ik zelfs een beetje. 't Klinkt misschien raar, maar op dat moment werd ik overspoeld door vadergevoelens. Ik voelde me in één klap verantwoordelijk voor dat kleine ventje in mijn armen. Ik zou voor mijn zontje zorgen, dat stond vast. Ik wou hem nooit meer kwijt. Tuurtje is nu negen maanden en ik smelt als hij begint te lachen of als hij in mijn schoot in slaap valt. En als ik hem kietel, giert hij geweldig hard. Da's zo zalig!

Zestien en zwanger

Dean: Nu kan ik me mijn leven onmogelijk inbeelden zonder Tuur. Toch hadden we het helemaal niet zo gepland. Lori en ik waren nog maar drie maanden samen...

Lori: Ik nam de pil en lette daar enorm mee op. Daarom had ik 't dus totaal niet door. Het was mijn stiefmoeder die ineens met het idee kwam aanzetten. Ik was wel een paar keer misselijk geweest en mijn borsten waren ook dikker geworden, maar zwanger? *No way!* Dat kon gewoon niet. Voor de zekerheid haalde ze

toch een zwangerschapstest in huis en... die was positief! Ongelooflijk, ik was zestien en ging mama worden!

Dean: Lori heeft me toen meteen opgebeld. Ik schrok me rot! En nu? Hoe moest ik dat thuis uitleggen? Uiteindelijk een hele hoop zorgen om niets, want mijn ouders waren totaal niet kwaad.

Lori: Die van mij hadden het er moeilijker mee. Mijn vader wou het kindje laten weghalen. Hij heeft me zelfs meegenomen naar een abortuscentrum. Maar ik was vastbesloten om mijn baby'tje te houden.

Dean: Aan mij liet Lori de keuze. Ik mocht zelf uitmaken of ik erbij betrokken wou zijn of niet. Dat was een verschrikkelijk moeilijke beslissing! Ik heb er zeker een week of twee over getwijfeld. Voor mij gebeurde het allemaal veel te snel. Ik vond mezelf nog te jong om papa te zijn. Toch heb ik op een bepaald moment besloten om er helemaal voor te gaan en, geloof me, daar heb ik nog geen seconde spijt van gehad!

Van leek tot pro

Dean: Mijn ouders hebben Lori toen meteen aangeboden om bij ons in te trekken. We woonden dus al onder één dak nog voor Tuur geboren was. Je kunt wel raden dat dat niet altijd even vlot liep. Tja, we kenden elkaar eigenlijk nog niet zo lang, 't was heel hard wennen. Maar op die manier kon ik de zwangerschap op de voet volgen. Ik mocht haar groeiende buik masseren en maakte er elke maand een mooie foto van. Ik heb ook geen enkele afspraak bij de gynaecoloog gemist.

Lori: Dat klopt. Maar hij vertikte het om iets te lezen over zwangerschap of kindjes. Af en toe duidde ik in zo'n babyboek iets aan voor hem, maar ik heb hem er voor het eerst in zien bladeren toen Tuur al ruim twee maanden oud was. *(lacht)*

Dean: Oké, ik moet bekennen dat ik weinig over kinderen wist toen ik papa werd. Lori heeft niet alleen een kleine broer, maar ook neefjes en een nichtje op wie ze kon 'oefenen'. Ik heb bijna nooit baby's in mijn buurt gehad. Maar weet je, eigenlijk went dat verbazend snel. Lori kreeg een keizersnede en moest vier dagen in bed blijven. Ik heb toen alles voor Tuur gedaan: bedje, badje, kleertjes en ja... zélf s vieze luiers. Die dingen leer je niet uit boekjes, maar pik je gewoon al doende op.

Tuur vs toog

Dean: Ik heb op school lang verzwegen dat ik papa ging worden. Ik vond dat het mijn zaken waren, dat niemand zich daarmee te moeien had.

Lori: Duidelijk een voordeel voor tienerpapa's! Ik heb wél veel commentaar gekregen, want ik kon het niet verbergen. Ik ben klein en mager dus je kon mijn bolle buikje al snel zien. Er werd dan ook flink wat afgeroddeld achter mijn rug.

Dean: Ook nu nog worden we aangestaard op staat. Vooral Lori vindt dat lastig. We zijn superfier op onze zoon, maar als we met ons drietjes gaan wandelen, worden we constant nagekeken. Dat is toch jammer?

Lori: Volgens mij lokken de media dat ook een beetje uit. Als het over tienermoeders gaat, komen gegarandeerd de meest sensationele gevallen in beeld. Geen wonder dat we scheef bekeken worden.

Dean: Maar in feite is iedereen best fier op ons, hè!

Lori: Ja, mijn papa was snel bijgedraaid en komt nu elke week op bezoek. Deans moeder liet deze week nog vallen dat ze ons echte doorzetters vindt. Zij had het, op onze leeftijd, nooit zo goed gekund.

Dean: Dat heb ik nog gehoord! Sommige mama's en papa's zijn al heel wat ouder dan wij, maar doen het lang niet zo goed. Volgens mij zijn wij dankzij Tuurtje een pak volwassener geworden dan leeftijdgenoten. Dat moest gewoon.

Lori: Ja, dat voel ik vooral als ik met vriendinnen praat. Ik ben de hele tijd met Tuur in de weer terwijl zij met totaal andere dingen bezig zijn. Logisch dus dat we wat uit elkaar gegroeid zijn...

Dean: Dat kun je volgens mij niet vermijden. Ik steek ook véél meer tijd in mijn gezinnetje dan in mijn maten. Maar hoe zou je zelf zijn? Als ik al eens vrij heb, zit ik liever bij mijn zoon dan op café, hoor!

Doe-het-zelvers

Lori: We wonen dan wel bij de ouders van Dean, toch sta ik erop dat we alles zelf doen voor ons zontje. Ik studeer thuis en leg mijn examens af voor de examencommissie om alle dagen bij Tuur te zijn. Da's niet alleen gezellig en leuk, maar ook handig, want zo hebben we geen extra hulp nodig. Wij zijn de ouders dus wij moeten voor ons zontje zorgen, vind ik. Op dat vlak ben ik nogal koppig, ja. Maar dat is vooral uit fierheid.

Dean: Ik hou me bezig met de financiële kant van het plaatje. We proberen alles zelf te betalen, maar da's niet altijd simpel. Lori studeert nog en ik zit in mijn laatste jaar hotelschool. Om zoveel mogelijk bij te verdienen, werk ik in 't weekend. Ook tijdens de week probeer ik, na schooltijd, wat bij te klussen. Natuurlijk is dat lastig, maar het is mijn taak, vind ik. Een papa moet zijn gezinnetje onderhouden. Uiteindelijk valt dat weekendwerk wel mee, hoor. Uitgaan was nooit echt mijn ding, dus dat mis ik niet. Alleen nachtrust had ik onderschat. In het begin snakte ik naar een nacht doorslapen of een ochtend lekker lang uitslapen. Maar dat is nu gelukkig véél beter.

Lori: Maar hij mist Tuurtje wel als hij zo veel werkt.

Dean: Enorm! Na een druk weekend wil ik altijd zo snel mogelijk naar huis. Eigenlijk is dat de grootste verandering voor mij. Vroeger wachtte er niemand op mij na schooltijd. Ik kwam thuis en deed gewoon mijn goesting. Maar nu zitten er zelfs al twee mensen op mij te wachten. Da's zo fijn! Doodmoe thuiskomen na een drukke dag en Tuur vrolijk zien lachen... dat is megamooi!

Lori: Ik weet nu al dat Dean ons zontje tot over zijn oren zal verwennen. Als hij aan de slag gaat als kok, zal hij Tuurtje maar weinig zien. Dan begrijp ik best dat hij niet de zaag wil

uithangen wanneer hij thuis is.

Dean: Ik vrees dat ik inderdaad nooit een strenge papa zal worden. Lori zal me daar echt moeten bij helpen.

Lori: Daarvoor zijn we met twee, hè!

Drie plus één?

Dean: We zien wel wat de toekomst ons brengt. Alleen gaan wonen of niet? Het moet vooral financieel haalbaar zijn. Eén ding staat al vast: volgend jaar trouwen we. Op de huwelijksverjaardag van mijn ouders.

Lori: Zij zijn al dertig jaar samen, dus die datum moet gewoon geluk brengen! Er zijn al genoeg koppels die uit elkaar gaan...

Dean: Vergis je niet, wij maken ook wel eens ruzie, hoor. Dat is normaal. Maar wij zijn er altijd al goed uitgekomen, hè?

Lori: Ja, en dat hebben we vooral aan je ouders te danken. Als we ruzie maken, zeggen zij altijd: *'Waar zijn jullie eigenlijk mee bezig?'* Zo zien we in dat we weer eens bekevenen om niets. Dat is het grote voordeel van hier wonen. Toch droom ik van een eigen stekje voor ons drietjes. We hebben het hier super, maar een beetje meer privacy zou mooi zijn. Nu zijn we wel een gezin, en toch ook weer niet. En dan wil ik graag... nog een kindje. Over een paar jaartjes.

Dean: Over een paar jaartjes...

Het cRZ (Centrum voor Relatievorming en Zwangerschapsproblemen) is een studieceterium dat werkt rond ongeplande zwangerschap, tienerzwangerschap, abortusverwerking en prenatale diagnose. Het centrum heeft een eigen hulpaanbod: luistertelefoon bij ongeplande zwangerschap, infolijn rond prenatale diagnose, weekends voor tienermoeders en tienerouders en begeleiding na abortus.

Meer info vind je op www.crz.be en www.tienermoeders.be